

שיעור קסה

מל"ת פט. מ"ע לט. כט. מל"ת פא. מ"ע ל.

מצוה פט הזהירנו שלא נקריב דבר מן הקרבנות בחוץ רוצה לומר חוץ לעזרה וזה יקרא מעלה בחוץ, והוא אמרו יתעלה השמר לך פן תעלה עולותיך. ולשון ספרי אין לי אלא עולות שאר קדשים מנין תלמוד לומר ושם תעשה יכול לא יהיו אלא בעשה תלמוד לומר ושם תעלה, עולה בכלל היתה ולמה יצתה להקיש אליה ולומר לך מה עולה מיוחדת שהיא בעשה ולא תעשה כך כל שהוא בעשה הרי היא בלא תעשה. ואני אבאר לך הענין וזה שבעולה בא לשון אזהרה מהקריב אותה בחוץ, והוא אמרו פן תעלה. ובא בפירוש בפסוק אחר בצווי להקריב העולה בפנים, והוא אמרו יתעלה שם תעלה. וזה מצות עשה שיקריב שם העולה במקום אשר יבחר ה' אולם שאר קדשים בא להם הצווי שיקריבו בפנים, והוא אמרו ושם תעשה ללמד שבחוץ לא תעשה. והשרש אצלנו לאו הבא מכלל עשה עשה, והוא אמרו הנה ועדיין אני אומר שאר קדשים לא יהיו אלא בעשה רוצה לומר שיהיו מי שיקריב קדשים בחוץ עובר בלאו הבא מכלל עשה לבד, ולכן אמר ושם תעלה עולותיך כדי שיגיע ההיקש ויהיו הקרבנות כעולה וכמו שהמקריב עולה בלא תעשה כך שאר הקרבנות. והעובר על לאו זה במזיד חייב כרת ושוגג חייב חטאת קבועה, ולשון הכרת בפרשת אחרי מות במעלה בחוץ כתיב אשר יעלה עולה או זבח ואל פתח אהל מועד לא הביאו ונכרת. ובספרי ונכרת האיש מעמיו עונש שמענו אזהרה מנין תלמוד לומר השמר לך פן תעלה עולותיך. ולשון גמרא זבחים (דף ק"ו): כתיב עונש וכתיב אזהרה עונש ונכרת אזהרה השמר לך פן תעלה. וכבר התבארו משפטי מצוה זו ב"ג מזבחים. (ראה אנכי, מעשה הקרבנות פ"ח):

מצוה לט היא שצונו להקריב במקדש שני כבשים בני שנה בכל יום, ואלו נקראין תמידין, והוא אמרו שנים ליום עולה תמיד. וכבר התבאר סדר הקרבנות ומעשיהן ביומא ובמסכת תמיד. (פינחס, תמידין ומוספין פ"א):

מצוה כט היא שצונו להבעיר אש על המזבח בכל יום תמיד. והוא אמרו יתעלה אש תמיד תוקד על המזבח, וזה לא יתכן אלא במה שצוה בהתמדת שום האש על העצים בבקר ובין הערבים. כמו שנתבאר בשני של יומא ובמסכת תמיד. ובבאור אמרו אע"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. וכבר התבארו דיני מצוה זו ביומא ותמיד, רוצה לומר מצות מערכת האש אשר יעשו בכל יום במזבח. (צו את אהרן, עבודה תמידין ומוספין פרק ב'):

מצוה פא שהזהירנו מלכבות אש מעל המזבח, והוא אמרו יתעלה אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. ובספרי המכבה עובר בלא תעשה וכל העובר על לאו זה וכבה ואפילו גחלת אחת מגחלי המזבח לוקה. וכבר התבארו משפטי מצוה זו בעשירי מזבחים. (צו את אהרן, תמידין ומוספין פ"ב):

מצוה ל היא שנצטוו הכהנים להסיר הדשן בכל יום מעל גבי המזבח, והיא הנקראת תרומת הדשן, והוא אמרו יתברך שמו ולבש הכהן מדו בד והרים את הדשן. וכבר התבארו דיני מצוה זו בתמיד ובכפורים. (צו, תמידין ומוספין פרק ב'):